

В. „Народно Съзнание“ из-
лиза единъждъ въ недѣлята—
въ четвъртъкъ.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД. I.

ШУМЕНЪ, 13 НОЕМВРИЙ 1887 Г.

БРОЙ 19.

ШУМЕНЪ, 12 Ноемвр. 1887.

Послѣднитѣ телеграфически новини изъ Цариградъ изново ни турятъ въ недоумѣние, изново почватъ да тревожатъ духоветѣ на населението. Руссия пакъ е настоявала прѣдъ Портата да окупира Южна България и да я обърне на „блажена Источна Румелия“ съ нѣкой другъ Кръстевичъ-наша на чело на управлението ѝ и, по тоя начинъ, да се попрѣчи на българското съединение, да се осуетятъ всичкитѣ жертви, който е понесълъ българския народъ отъ 6-й Септемврий 1885 година насамъ и да се обърне скъпо изкупената ни татковина на една касапница.

За въ интереса на Руссия и на цѣлото славянство изобщо ли е политиката, която въ днешно врѣме води русското правителство спрѣмо българския въпросъ? Ний ще отговоримъ не. Една велика и независима България на Балканский полуостровъ не ще попрѣчи на рускитѣ нито на общеславянскитѣ интереси, а напротивъ ще бѣде една отъ опорнитѣ точки, на която славянството трѣбва да рассчитва въ бѣдѣ. Една чисто славянска политика отъ страна на руското правителство не щѣше да си допусне даже да помисли, че съединението на българитѣ, даже безъ нейното знание, както станъ на 6-й Септемврий, ще бѣде противъ рускитѣ и общеславянскитѣ интереси, и, по тая причина, ако се не подпомагаше отъ страна на Руссия, то поне да не му се попрѣчваше и съ това да не се хвъргаше страната въ единъ хаосъ, да не се отваряхъ вратитѣ на България на разнитѣ коварства и влияния на другитѣ държави, които, може би, бѣхъ си отдавна изгубили надѣждата, че ще могатъ да се расплагатъ въ София тѣй, както въ Бѣлградъ и че ще докаратъ България въ това финансово положение, въ каквото е докарана Сърбия и Турция.

Но русското правителство, види се, не има тѣй скъпи общеславянскитѣ интереси и не иска да съзнае, че всѣки единъ народъ си е въ правото да се управлява независимо, да се развива отъ глѣдна точка на националността си, че съчувствието мѣжду народитѣ отъ едно и сѣщо племе, па и отъ разни племена, бива само тогава, когато въ програмата на по-големия братъ не личи нигдѣ задни цѣли, диктаторство и заграбването на достойнието на по-малкия братъ, който, колкото и да е слабъ, ще се труди всечески да си запази огнището, да попрѣчи да не се вгнѣзди въ неговата къщица чужда ръка, да не се распорежда съ неговото добро тая ръка, която не има за цѣлъ да помилва и насърчи въ най-тѣжката минута.

Дай Боже, ний да се лъжемъ за цѣлитѣ на руското правителство спрѣмо нашата татковина, спрѣмо интереситѣ на българина, на тоя вчерашенъ робъ, който благородния русинъ дойде съ чисто сърдце да го отърве отъ рѣцѣтъ на петвѣковния ни тиранинъ. Но, за жалость, ний се не лъжемъ. Работѣ на руското правителство прѣзъ послѣднитѣ нѣколко години идатъ да заякчатъ въ насъ мисълта, че това правителство, въпрѣки желанието на своя народъ, иска да тури ръка на нашата самостоятелностъ, иска да ни заграби подъ своето опекунство и да осуети нашитѣ планове за прѣуспѣванieto ни на национална почва, планове безъ които българския народъ не ще може за напредъ да си запази чисто националната физиогномия; тѣй като дълговрѣменното робство бѣше ни обърнуло на машини, бѣше ни затрило всички традиции и бѣше ни направило да обичаме чуждото по-вече отъ своето—националната гордостъ, защо да не си кажемъ правичката, у нашия народъ, съ изключение у интеллигенцията, едвамъ съществува. Да, за да може националната ни гордостъ да се подигне и въ най затѣтититѣ краища на татковината ни, ний трѣбваше да се стрѣмимъ къмъ самостоятелно развитие, трѣбаше да извършимъ дѣла, които да поставятъ българина въ очитѣ на другитѣ народи, като чловѣкъ способенъ и достоенъ за съчувствие; най-сѣтитѣ трѣбваше ний да заявимъ, че желаемъ да живѣемъ и се развиваме политически безъ опекунство, трѣбваше да се подигне самонадѣяността въ българина за самостоятеленъ животъ.

Ако руското правителство не имаше завоевателни замисли спрѣмо България, ако то искаше България да се развива и окрѣпва, като самостоятелна политическа единица и слѣдъ години да достигне до такова положение, щото да бѣде за гордостъ на славянството, не щѣше ни най-малко да попрѣче на нашето съединение, което бѣше една крачка напредъ въ политическата ни независимостъ, не щѣше да полага всѣвъзможни усилия за посѣвяването на вътрѣшни размирия въ земята ни, не щѣше да попрѣчва за мирното рѣшение на българския въпросъ въ нашъ и общеславянскитѣ интересъ. Какъвъ интересъ за общеславянското дѣло принесе войната ни съ Сърбия, съ тия наши братя и сѣсѣди, които, благодарение пакъ на руската политика, бѣхъ вече се хвърлили въ обятия Австро-Унгария и поискаха да ни попрѣчатъ на едно свѣто дѣло, за какъто ний бѣхме готови, като братя, отъ сърдце да имъ се притечемъ на помощъ, нѣщо, което дѣй-

ствително извършихме прѣзъ 1876 год. Не съзнаваше ли руското правителство, че една война мѣжду българи и сѣрби, два братски сѣсѣдни народи, е искра за раздори мѣжду славянството, е дѣло, отъ което могатъ да се радватъ само неприятелитѣ на славянството, но не и една наша братска велика държава, къмъ която сж обърнати послѣднитѣ на всичко славянство и отъ която тѣ очакватъ, мощна сила за прѣуспѣвяването си. Да ли руското правителство не можаше съ една дума само да прѣдупрѣди тая грозна война? Не иска ни най-малко съмнение, че стига само да не се желаше тая война отъ руското правителство, тя, войната, не щѣше да се обхдне и сѣрбския шовинизъмъ щѣше да се ограничи само въ границитѣ на Сърбия. Отъ допусканieto на тая война отъ страна на Руссия, ний съ чиста съвѣсть можемъ да заключимъ, че тя е била желателна за послѣдната, че съ тая война Руссия е искала да даде единъ урокъ на българитѣ за тѣхната смѣлостъ да желаятъ политически животъ безъ опекунство, едно отмъщение отъ стария братъ на по-младий.

Най-сегнѣ поведението на руското правителство отъ тая грозна война насамъ спрѣмо прѣмахването на нашата криза не ни ли увѣрява още по-вече въ замислитѣ му спрѣмо самостоятелността на татковината ни? Да не говоримъ за 9-й Августъ, за Каулбарса, за Клиперитѣ и проч. Тѣ сж факти, които утвърдяватъ въ насъ още по-вече мнѣнието ни за руското правителство. Едвамъ вчера освободена една славянска независима държавица, трѣбвала ли да се тѣй жестоко третира отъ правителството на благородния руский народъ? Но ще кажатъ нѣкои, че Руссия си е вече дигнала благоволенieto отъ България и, като велика държава, тя иска да си отмъсти за непокорството, което сме показали къмъ нея. Прѣдъ великитѣ славянски задачи и прѣдъ голѣмата нужда отъ силни и независими славянски държавици за подпомагане осъществлението на тия задачи, руското правителство не трѣбваше да води подобна на днѣшната си капризна политика, която е най-големия посѣвъ мѣжду славянскитѣ народи на мисълта, че то иска да прѣтопи всички славяни въ руси, че иска „да се слѣятъ славянскитѣ рѣчки въ руското море“, както се е изразилъ единъ руски поетъ. Еднѣжъ тая мисль вкоренена въ славянскитѣ народи, единѣжъ едно недовѣрие къмъ руското правителство за неговитѣ ужъ благородни дѣла; трѣбова тогава Руссия да се откаже да работи отъ името на славянството, защото другитѣ славянски народи ще се трудятъ сами да се за-

Статии и дописки се по-
проваждатъ до редакционния
комитетъ на вѣст. „Народно
Съзнание“, а пари и поръч-
ки до отговорникътъ.

За частни обявления се пла-
ща по 15 ст. на рѣдъ за всѣ-
ко първо печатане и по 10
ст. за всѣко послѣдующе.

Неплатени писма не се при-
ематъ.

Ръкописи назадъ не се по-
вращатъ.

пазватъ отъ своитѣ врагове, въ числото на които ще бжде причислена и Руссия.

Да дойдемъ на послѣдния фактъ, послѣдното настояване върху турското правителство да окупира Южна България. Въ интересътъ на славянското дѣло ли ще бжде турскитѣ диви полчища да навлѣзатъ въ България и райскитѣ долини на Марица да се обърнатъ на касапница? Или съ това се мисли да се сплани българинътъ? Никога не. Българина се е рѣшилъ да бжде самъ господарь на кжцата си и не ще остави прѣспокойно коранътъ да тържествува на балканскитѣ върхове нито на Пловдивскитѣ тенета. Едно навлизане на турскитѣ войски въ Южна България ще бжде знакътъ за общата война на Балканския полуостровъ. Единъжъ излѣземъ ли въ една война за животъ и смъртъ, Турция неще види, вѣроятно, своитѣ знамена за дълго да се развѣватъ изъ Южна България, а, може би, и руското правителство не ще има щастieto да се радва на успѣхи отъ своята политика и намѣсто да успѣе да въдвори крѣстътъ на Босфорътъ, ще глѣда съ съжаление австрийскитѣ евреи да разпространяватъ своята култура по цѣлия Балкански полуостровъ.

И ако послѣдното се сбъдне, Руссия не трѣба да обвинява изново България за несполукитѣ си, но трѣбва да осужда своитѣ отмѣстителни дипломати, които за да отмѣстятъ на една бѣлха, сж готови да изгорятъ и юргани, и цѣлата кжца.

Станъ шестъ мѣсеца какъ водимъ борба противъ подлостта и шарлатанството на налитѣ нови чорбаджии-нѣкогашни водители на либер. партия въ града, а сега отритнати отъ всѣкого личности. Исказахме всичкитѣ имъ маскаралжии, скжсахме пердето, задъ което се крияхъ, като ги прѣдставихме прѣдъ свѣта тъй както сж, въ самата имъ голота. Доказахме, че тия хора, ако днѣсь се прѣструватъ че поддържатъ това или онова Министерство, го правятъ това само отъ точка зрѣние за личната си облага, да бждатъ всѣкога на властъ, съ която да злоупотрѣбляватъ; да държатъ въ ржка всичко, отъ което да могатъ постоянно да извличатъ за себе полза. Ний изложихме за това факти. Ний казахме, че въ насъ управителъ, началникъ, сждъ, градскитѣ свѣтъ, училища-всичко сж тѣ самитѣ. Нека тѣ сж хвалятъ, че сж патриоти: ний доказахме до колко въ тѣхъ може да сжествува такъво чувство. Ний го направихме това съ цѣлъ да избавимъ града отъ гибелното за него влияние на тия развратни и безсвѣстни хора, да сгруппираме около знамето на правдата и чистий патриотизмъ всички граждани, които пакъ отъ тѣхнитѣ безобразия и своекористни постѣпки бѣхъ се отетранили отъ истинний пжтъ и поневоля бѣхъ се присѣдинили къмъ прѣдателитѣ на отечеството ни (или поне така сж намъ криво прѣдставлявани) и, най сѣтнѣ, като очистимъ града отъ всичко безчестно, подло, гнусно и шарлатанско, да го въздигнемъ на висотата на положението, което той трѣбва да занимава въ сѣко отношение. Поведението, което сме държали и ще държимъ за винаги спрямо общото си отечество, е ясно резюми-

рано въ програмата, изложена въ началото на вѣстника ни: ний сме за свободата и независимостта на татковината си и по-скоро ще измрѣмъ, отъ колкото да глѣдаме отечеството си газено и тжкано отъ нечиститѣ крака на кой-да-е вѣнкашенъ неприятель. На ли е борба честна, борба която води къмъ напредъкъ и благосъстояние нашитѣ общи стрѣмления?

Нъ уви! за туй, че ний се стараемъ да отдѣлимъ плевелъта отъ житото, за туй, че ний сполучихме да исхвърлимъ нѣколко опасни за бждѣнето, частно на града ни и общо за отечеството ни, личности, за туй че ний обичаме отечеството си, намъ се поднесе търненъ венецъ за награда! Насъ ни третирахъ като прѣдатели и незнамъ-какви зложелатели на отечеството. Изнасихъ изборитѣ на 27-и Септемврий, отнехъ най свѣщенното право на всѣкий българскитѣ гражданинъ, като насочихъ голи щикове сръбцу тия именно младежи, които изгонихъ сръбскитѣ полчища отъ Сливница, Драгоманъ, Цариградъ, Видинъ и спасихъ честта на България. Арестувахъ законний надзирателъ на изборитѣ и пропустихъ да гласоподаватъ само турци! и тѣжко, и позорно! Ако не бѣше съзнанието за лошитѣ послѣствия за отечеството ни отъ крѣвави смущения, ако не скжпахме за независимостта на отечеството си, нито войска, нито управителъ, нито началникъ съ неговитѣ жандарми щѣхъ да се видятъ здрави на около—до толкова яростта бѣше се усилила у всѣкой избирателъ прѣдъ видъ жестоко онеправдание. Сжщото щѣше да стане при градскитѣ избори, ако не бѣше командиръ на войската въ тия избори човѣкъ, който да съзнава защо е войската въ такива случаи и да не слуша всичко, което му се пришепва отъ страна. Шумненскитѣ граждани ще помнятъ до вѣки изборитѣ на 27-и Септемврий, тѣ нѣма забравятъ този несправедливъ шамаръ, ударенъ тѣмъ за хатѣра на пезевенгинъ и други крайно обанкрутени личности. Тава види се да не е стигнало. Слѣдъ изборитѣ се захваняхъ отчисляванията единъ по единъ на всички чиновници, които, като граждани, взехъ участие въ изборитѣ. Отчисли се секретаря при Окржното управление, уволни се той при Окол. управление; отчислихъ се помощника контролера при Шумненското ковчежничество и смотрителя на Шумненскитѣ окр. затворъ, ще се уволнятъ може би още други. Съ това ще ли се удовлетворятъ тия, които обичатъ да се наслаждаватъ отъ нещастieto на другитѣ, които се радватъ като глѣдатъ честни граждани и способни чиновници да ходятъ безъ работа посрѣдъ зимата и по тоя начинъ да ставатъ причина за окаянното положение на женитѣ и дѣцата имъ? Съ това ще ли се постигне желанитѣ при сегашното положение на отечеството ни миръ и порядкъ. Ний не вѣрваме, особено за послѣдното, защото знаемъ че сѣтнинитѣ отъ подобни патиски сж гибелни за тѣзи, отъ които се извършватъ, и, може би, да поврѣдятъ на общото дѣло. Прѣдопрѣждаваме когото трѣбва. Ний не вѣрваме най-послѣ това да става съ знанието на правителството, което трѣбва най-много отъ всички да се старае да уталожва страститѣ, вмѣсто да ги

раздухва, и съ своята справедливостъ да направи, щото всичко, що обаче отечеството си, да се сгруппира около прѣстолътъ на Н. Ц. Височество любимий ни князь и по тоя начинъ да направи да бжде по близкѣ крайтѣ на съвършенното исчезване на кризата, която прокарва татковината ни. Ний мислимъ, че агентитѣ на правителството сж причината на всичко, което се върши въ града ни отъ изборитѣ насамъ.

Колкото се отнася до гражданитѣ ни, ний сме удовлетворени за борбата. Всичко, що имаме честно и отъ сѣрдце любяще отечеството си, ни рѣкопѣши за доблестта, която показваме въ борбата сръбцу безчестницитѣ и лукавитѣ експлоататори—3¹/₂-та тукашни изедипци. И това ни насърчава да водимъ до край борбата. Тѣ нѣматъ други послѣдователи, освѣнъ една частъ отъ турското население, което още не може да ги разбере. Съ тѣхъ отиватъ тѣ да се свѣщаватъ, тѣхъ могатъ само да лѣжатъ. Всѣкой другъ ги глѣда съ отврѣщение.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

7-иѣ Ноемврий.

Седмий Ноемврий е деньтъ, въ който прѣди двѣ години се прослави българското оржже. Въ тоя день храбростта на българина очуди цѣлий свѣтъ и спечели симпатитѣ на всичкитѣ народи.

Отпразнуването на 7-иѣ Ноемврий въ гр. Шумень се извърши твърдѣ тържественно и отъ военитѣ и отъ гражданитѣ. Часътъ въ 9 и половина на плацътъ прѣдъ казармитѣ на Прѣславскитѣ полкъ се отслужихъ панахида и молебствие, което се завърши съ топовни гърмежи. Слѣдъ свършването на черковнитѣ обряди, г. подполковникъ Любомскитѣ се обрѣхъ къмъ войската съ една прочувствена, съответствующа на празникътъ, рѣчь, въ която той разясни най-добри подвигитѣ на българската войска въ врѣме на войната, славната смъртъ на погинѣлитѣ герои, добрата намятъ, която тѣ сж оставили шѣжду свѣчки и бждѣнитѣ дѣла, които прѣдстоятъ на българското оржже.

Въ 11 часътъ се даде закуска и обѣдъ отъ страна на Прѣславскитѣ полкъ и вторий Кюмюрджийскитѣ полкъ, които полкове въ тоя день празнувахъ участванieto си при Сливница, въ офицерското тѣло отъ вторий Артиллерийскитѣ полкъ, на началницитѣ на учрѣжденията и въ духовнитѣ началници на вѣроисповѣднитѣ общини.

Въ сжщото врѣме въ градината „Велга“ имаше закуска, дадена отъ страна на гражданитѣ, на старитѣ опълченци, доброволцитѣ и запаснитѣ войници. На закуската присѣствувахъ много граждани, при всичко че бѣше работенъ день. Напихъ се на здравици за Н. Ц. Височество, за войската, за началникъ на I-иѣ полкъ, Н. В. Александра Батембергскитѣ, за поборницитѣ и пр. Отъ страна на доброволцитѣ опълченцитѣ, запаснитѣ и гражданитѣ се проводихъ слѣдующитѣ ченешки:

СОФИЯ,

Негово Царско Височество
Фердинандъ I, князь на сѣдинена
България.

Старитѣ опълченци, запасни войници, доброволцитѣ, и съ тѣхъ наедно населението на града Шумень, празнувайки най-тържественно деньтъ седмий Ноемврий, считатъ се за щастливи да поднесатъ на Ваше Ц. Височество своитѣ искрени патриотически

чувства по случай на тоя тържествен за-
вежий българин ден. Господарь на бъл-
гарският народъ, съ мъдрото си управле-
ние, Ваше Царско Височество, ще съумѣ-
е благополучно да извадите татковината ни
отъ кризата, която проживява благодарне-
ние на нѣколкомата прѣдатели.

Ваше Царско Височество, напълно сме
увѣрени, че въ случай на нужда ще се
покажете достоенъ замѣстникъ на Прѣд-
седственникътъ Ви. Сме и ще бъдемъ
вѣкога на расположението Ви за запаз-
ване правата, свободата и независимостъ-
та на отечеството ни.

Живѣйте за слава и честъ на съедине-
на България.

За всички: Димитровъ.

ДАРМЩАДТЪ

Негово Височество князь Алек-
сандръ Батембергъ.

Старитѣ опълченци, запаснитѣ и до-
броволцитѣ заедно съ населението отъ града
Шуменъ, като празнуватъ най тържест-
венно седмий Ноемврий, — побѣдата надъ
сърбитѣ при Сливница, не можтъ да не
си спомнятъ за тѣхвия тогавашенъ досто-
енъ и храбръ вождъ.

Вий запазихте честта и въздигнахте
славата на българският народъ прѣдъ ли-
цето на цѣль свѣтъ.

Помнимъ Ви. Ний и потомството не ще
забравятъ вашитѣ заслуги.

Живѣйте за слава и честъ на възди-
гнатата отъ Васъ България.

За всички: Войниновъ.

Частта въ 5 сѣдмъ обѣдъ, една частъ отъ
множеството посѣти домоветѣ на убититѣ вой-
ници и доброволци прѣвъ Българо-Сръбската
война и прѣдъ родителитѣ и роднинитѣ на
погнѣнитѣ герои искава своето събелезнава-
ние и своята утѣха.

Единъ отъ приятелитѣ на г. Ж. Бакалова
ни испрати слѣдующето, по поводъ отпеле-
нието на послѣдния:

На 6-й т. м. пощата донесе прѣдписането
на уволнението съ указъ подъ № 0... на г. Ж.
Бакалова, подконтролора при тукашното ков-
чежничество. Това така се очакваше-но редѣтъ
си, нему прѣдѣжаше да испита тая участъ.

Причинитѣ за уволнението му читателитѣ
ще разбератъ, върваме, безъ да ги казваме,
че сж сжщитѣ, по които се уволнихъ и него-
витѣ другари, за които се писа въ минхлий
брой на вѣстникътъ.

Всѣкий, който добръ познава г. Ж. Бакало-
ва, като чиновникъ и гражданинъ, безъ сжм-
нение, е почувствувалъ сѣрбъ и негодувание
за неговото несправедливо уволнение-п, при
това, е далъ под-голѣмъ размѣръ на умразата
си противъ нѣколкото тукъ кални, низки лич-
ности—причинителитѣ на всичко това,—отъ
които първитѣ мѣжду тѣхъ съ най-злюбната
душа е отишълъ въ София съ такава цѣль,
когато въ сжщностъ той е ужъ *натоваренъ*
отъ народа да прѣдставлява интереситѣ и
нуждитѣ на страната. Тѣй е то; сла-
битѣ, и въ сжщото врѣме злюбнитѣ и корие-
толюбнитѣ хора до такива сѣдства се домог-
ватъ, такива маниери употребяватъ въ борба-
та си съ хора честни, правдолюбиви и безко-
ристни. Нъ все пакъ нѣка знайтъ, че сж мно-
го излѣгани въ мисълта си, че, единъжъ ли-
шенъ отъ длѣжностъ тоя пливъ чиновникъ,
непрѣменно ще се откаже отъ убѣждението си
и набързо ще отиде да нѣмъ раболепствува и

нѣскопоклонничъ. Хе хей, хора неразбрани! не се
палѣвайте за подобно нѣщо, защото всички
уволнени сж момци способни, които съ чест-
ния си друдъ ще некаратъ тѣй или нѣтъ
своята прѣхрана,—и нѣкога нѣма снематъ
шапка прѣдъ единъ безсѣмѣстенъ човѣкъ.

Ний, друже, Бакаловъ, всички младежи, твои
врѣстници, на които си цѣлѣтъ, прѣдлага-
ти занарѣдъ своитѣ горѣщи симпатии и же-
лаемъ за винхъ да си останешъ тѣй честенъ,
правдолюбецъ и бичъ на всичко подло.

Дерзай!

Единъ отъ всички.

Учитъ се, че *силитѣ на денѣтъ* въ града
ни щѣли до употребитъ всевъзможни сѣдства
за да тикнатъ всички подлежащи на таягодиш-
ния наборъ неблагонадѣждни(?) младежи, съ
което да се отърватъ отъ тѣхъ, та по-спокой-
но да си глѣддатъ *работницитѣ*! Обраща-
ме вниманието комуто се слѣдва, щото да се не
взиматъ въ внимание никакви диктовки отъ час-
тни-заинтересовани лица. Комисията трѣба
самостоятелно, въ кръгѣтъ на закона, да ра-
боти, като безпристрастно взема въ съображе-
ние положението на подлежащия младежъ.

Въ града ни се посятъ слухове, че ком-
сията въ Домъ-Паланка по присемане 600-
тѣхъ ремонтни копѣ, купени отъ друга ком-
сия въ Вiena, е забракнула 160, като не-
отговоряющи на условията. Намъ е чудно, какъ
е могло да стане това, щото едната да ги
приема, а другата забракнува. Прѣскалъ се сж-
що твърдѣ неприятели слухове за комисията
въ Вiena. В. „Свобода“ която стои близо до
тия работи, умолява се да разясни на чита-
телитѣ си.

Нѣкои граждани ни заявихъ и ни помоли-
хъ да съобщимъ, че Ок. Начал. г. Лингуровъ,
при събиране даждията съ опрѣдѣлената за
това комисия, ги е испукалъ, за гдѣто тѣ не
си били платили досега. Тѣ казватъ, че На-
чалика трѣбвало е да се отнася съ тѣхъ по
благородно, а не да ги напада на честта.

Минхлата година Герчо Ранчовъ бѣше прѣд-
сѣдателъ на читалището „Архангелъ Миха-
илъ“. Въсползуванъ отъ положението си, той,
безъ знанието на другитѣ членове отъ насто-
ятелството, взелъ 16 читалищни стола за по-
мѣщението на усоншето въ града ни либерал-
но бюро, което е служило нему за каналъ,
прѣвъ който е диктувалъ на тогавашното пра-
вителство. Сега той е депутатъ и нѣма нуж-
да отъ либералното бюро; иъ сжщо не се по-
грижилъ за връщането и на столоветѣ, за-
щото, вижда се, че и отъ читалището нѣма
никаква файда.

Отъ брой 98 на В. „Свобода“ заемаме
слѣдующето антрѣле. „Ишхтъ ни отъ
Пловдивъ, че много чернегорци и други
вагабонти отъ Шишченският манастиръ на-
дошли въ града! Желателно е, щото влас-
тъта да обърне сериозно внимание на тия
душмани на България.“ Не би било злѣ,
ако правителството ни прѣвѣсти нашия
вѣдѣсжщъ въ врѣме на изборитѣ за на-
родни прѣдставители на 27 Септемврий
Околийският Началникъ, Марко Лингуровъ,
за да излови вагабонтитѣ. Прѣдставете си,
молимъ Ви, тоя смазанъ човѣкъ на 27 Сеп-
темврий цѣль денъ, *констатиравалъ скан-
далозното поведение* на гражданитѣ, а
на 31-й Октомврий верѣдъ града се извър-
шава убийство, убийцата спокойно се рас-
хождалъ изъ кръчмитѣ, а той тихичко, ка-
то че не иска да настѣпни мравката, иде

накъ да констатира. И, наистина, конста-
тиралъ коя била *Костовата улица*! Два
мѣ бидѣ шефъ на полицията въ града ни
и още не можилъ да се научи, коя е Кос-
товата улица, на името на която има цѣ-
ла *Костова Частъ*. И, тоя човѣкъ оста-
ва още въ отсъствието на Управителя за
неговъ намѣстникъ!

РАЗНИ

Празнуваннето 7-ий Ноемврий въ София
е станало най тържественно.

По пладнѣ имало банкетъ въ казармата на
първия пѣший полкъ на княза Александра, на
когото шефътъ, командира Боневъ, отправилъ
телеграфически поздравления на своя почетенъ
шефъ, Княза Александра Батембергъ.

Вечерта, всичитѣ офицери отъ първия
полкъ били на вечеря въ палата. Князь Фер-
динандъ поднесълъ тостъ. Слѣдъ като гово-
рилъ за блѣкавитѣ побѣди на войската за
честта и цѣлостта на отечеството, князътъ
казалъ: Ний за здравнето на първия пѣхот-
ний полкъ. Ний за здравнето на неговъ шефъ,
Н. Височество князь Александръ Батембергъ,
моя сжжъ прѣдседственникъ, чѣто име носѣ
първия полкъ.

Князь Фердинандъ отправилъ, отъ свое име
и отъ името на българската войска, поздрав-
ления на князь Батемберга, който отговорилъ
тоя-часъ твърдѣ сампатически за княза Фер-
динанда и за българската войска, като изразилъ
убѣждение, че тя ще знае всякога да под-
държа князь Фердинанда въ неговитѣ старания
за щастнето и благоденствието на България.

Въ брой 96 на В. „Свобода“ сѣрѣща-
ме антрѣле, написано върѣтно отъ г. Свир-
ча, който не испука случайтъ да не испику-
ра сѣрѣщу насъ. Като не може да отговори на
много наши възражения, неговата злобна фи-
гурка се задоволява само съ испикуации. Нео-
бяснимо е сжщо испикуирането, което сѣрѣща-
ме често, сѣрѣщу г. Д. Благоева. Свирчо ка-
зва, че като идеала на новопѣзлзлата въ Вар-
на „Нова-България“ е Хр. Ботевъ, то било
доволно да осѣтѣли нейната програма; иъ
само съ условие, щото тоя Ботевъ да не се
окарикури по Благоевски, че той билъ ре-
волюционеръ като Кабалчица, т. е. не жела-
лъ никакво правителство. Ний не знаемъ, ко-
га г. Благоевъ е сравнявалъ Ботева съ Ка-
балчица (може би Желѣзова б. р.) и въ как-
во отношение, иъ по кажемъ само, че г. Бла-
гоевъ отъ всички най добръ познава Ботева,
разбира неговитѣ идеи, и, ако има нѣщо свѣ-
тно написано за Ботева, то е отъ г. Д. Бла-
гоева. Наистина, има мнозина съ претенции
даже на Ботевъ ученици, иъ тѣ само експлоа-
тиратъ съ името на Ботева.

Въ вѣстникъ *Correspondance de l'Est* сѣрѣща-
ме слѣдующето:

Единъ дуелъ, който има международенъ ха-
рактеръ, се е показалъ на хоризонта. *Peter Lloyd* бѣше повѣстѣлъ, послѣдната сжбота,
въ вечерното издание на вѣсти си, слѣдующи-
тъ рѣдовъ:

Г. Меиратъ Лааба въ София.

Показвамъ Ви да исправите клеветническо-
то съобщение, което сте направилъ за мене на
Н. Прѣвѣсходителство контъ Евгенъ Зичи,
като сте проѣврили прѣстото съдържание
на телеграмата отъ Царбродъ; ако не, ще
бидѣ принуденъ да ви похуля, Васъ и ваши-

тъ съмишленници, като гяжени клеветници и обирници на честъ.

Будапестъ, 22 Октомври 1887 год.

Филипъ Валдапфелъ.

Последний понедельник, Г. Филипъ Валдапфелъ приелъ, по телеграфа, подканванието на адютанта на князь Фердинанда, Майоръ Лааба, по телеграфическия път. Той опрѣдѣлилъ денъ, даже свидѣтелитъ си, двама благородни унгарци, които водятъ прѣговори на тоя частъ съ свидѣтелитъ на българския офицеръ.

Настоящото състояние на работитъ не ми позволява да расправа по-надълго коренътъ на тая работа: Г. Валдапфелъ, вижнѣрь, който познава добръ България и нейнитъ жители, е игралъ, донѣгдъ, ролята на посрѣдникъ между княза Кобургъ и българитъ.

Като поискалъ, напоследъкъ, да му се даде службата, той прибѣгналъ, за тая цѣль, до посрѣдничеството на контъ Евгенийъ Зичи, който, като се отнесълъ, за това, до Г. Лааба, приелъ отговоръ, че Г. Валдапфелъ се обвинявалъ въ конспирация съ Царковиститъ. Отъ това и всичкото раздражение на инженера.

Трѣба да се чака съ интересъ исхода на тая работа, която, както трѣба да се страхуваме, ще повлече така дълги прѣпирки въ вѣстникитъ.

ДОПИСКИ.

ВАРНА, 20 Октомври. 1887 г.

Г-не редакторе!

Писачътъ на дописката отъ Варна, помѣстена въ бр. 14 на Н. С., безсрамно лъже като казва, че имало тукъ вакантно мѣсто за учителки и че *председателя на училищното настоятелство отклонилъ ужъ кандидаткитъ, на които било отъ ид преди предложено*. Уч. настоятелство нѣма никому да е предлагало ни по напредъ, ни по късно.

Тукъ на вакантнитъ мѣста за учителки се назначихъ сѣ прѣдставенитъ отъ инспектора въ Министерството на утвърждение учителки. Че щѣло да се открие по-късно мѣсто вакантно, това не знае училищното настоятелство. Нѣ тогава може-би ще бѣде приета за учителка останалата незачислена за тая година кандидатка, за която е най-настойвалъ самъ инспектора Байчевъ. Ако въ тоя случай не се би съгласилъ инспекторътъ, (както увѣрява дописника Ви) да се услови споменатата кандидатка, то той ще прѣпоръчи на настоятелството друга, и свършена работа. . . . Нека се не куси толкова дописника Ви.

Съ почитание

За Уч. Наст. Прѣдседателъ: **Х. Ангеловъ.**

О. ПАЗАРЪ, 25 Октомври. 1887 г.

Г-не Редакторъ!

По поводъ на една телеграма, обнародвана въ 88 брой на в. „Свобода“, бѣхъ испратили на 9 т. м. опровержение, което и до днесъ, незнаемъ по кои причини, не е още обнародвано. За това молиме Ви, отстъпете мѣсто въ Вашия вѣстникъ на това опровержение, съдържанието на което горѣ-долу е слѣдующето:

Г-не редакторе на в. „Свобода“!

Молиме, обнародвайте настоящето ни.

Въ 88 брой на вѣстника Ви срѣщнахме обнародвана телеграма, подадена отъ Куцаровъ, съ която съобщава резултатитъ на тукашнитъ избори и още, че измѣнителитъ Дервентский и Р. Маловъ били публично заплювани. Ний нѣма да бързае, като него, съ телеграми да опровергавае писаното, нито цѣльта ни е пъкъ да влѣзваме съ него въ распрания. Само ще го поканимъ да опровергае:

1). Не е ли той сѣщия, дѣто биде отчисленъ и сѣденъ прѣвъ 1881 год. за псувни и измѣна къмъ бившия князь Александръ I-й?

2). Не е ли той, който се намѣрва и до сега още подъ сѣдъ за Сливненското приключение, като тогавашенъ Околийский Начальникъ?

Нѣка той опровергае тѣзи измѣнителства и

нека покаже на едно наше. Другъ е въпроса, ако ни нарича измѣнителъ за това, че ний се отказаме да вършимъ за него фалшификация за да се избере за прѣдставителъ, чрѣвъ каквито сполучи и да се избере.

Отъ горѣналоженото нека всѣкой сѣди, кой може да се нарече измѣнителъ.

г. Османъ-Пазаръ, 9 Октомври. 1887 год.

Съ почитание сме:

Дервентский и Р. Маловъ.

Господине Редакторе!

Въ 16 брой на народния Ви вѣстникъ срѣщнахъ писма отъ Н. Мирски и Н. Живковъ, съ които се мѣжхъ да докажатъ, че всичко извършено противъ тѣхъ е било несправедливо. Право да Ви кажемъ, че азъ не бихъ обрналъ никакво внимание на тия писма, тъй като тия личности сѣ отъ тъмно происхождение, ако не се ръководяхъ отъ началото, че лъжитъ ако не се опровергаватъ, трѣба вече да се озаряватъ съ омнибуса на истината.

1). Тия личности казватъ, че не били изхвърлени отъ дружината ни най-малко тържественно, а най-подло и несправедливо, защото всичката дружина не била свикана на това събрание, а били повикани само половината отъ членоветъ и то състоящи само отъ учителитъ и чиновни. Човѣкъ трѣба да бѣде нахаленъ до безобразие и деморализиранъ и въ самитъ фибри, каквито сѣ тия господа, та тогава да говори, че е била повикана едва само половината отъ членоветъ и то само учители и чиновници, когато съ подписи ще имъ докажемъ, че е била повикана всичката дружина и че сѣ присѣствували почти всичкитъ членове, неисключая и търговци и еснафи, за фактъ на което отчасти може да послужи и това, че тия личности изхвърлени абсолютно съ нѣлно съгласие отъ цѣлата дружина, бидохъ замѣстени съ тукашнитъ честни търговци: Точи Петровъ и Георги Желевъ; 2) казватъ още че въ тѣхно отсъствие се наговорило цѣлъ рѣдъ лъжа и клевети. Относително това ще кажемъ само, че въ дружината не се е говорило нищо друго, а само се прочетохъ писменитъ документи, събрани отъ дружината за тѣхното низерно повѣдение, и вслѣдствие на което не се явихъ въ засѣданието, при всичко, че бидохъ повикани не единъ път, ами нѣколко пъти отъ четницитъ, членоветъ на комитета и единъ отъ търговцитъ; 3) казватъ още, че рекомандуванія отъ името на дружината ковчежникъ Зл. Гунчевъ е билъ крайно честенъ и прѣданъ на отечеството си гражданинъ, азъ нѣма да кажемъ нищо освѣнъ това, че е уловенъ, когато въ качеството си на ковчежникъ е земалъ повече пари отъ единъ общ. кметъ за внесено даждие и че при всичкитъ пазори той е работилъ съвмѣстно съ известнитъ въ г. Добричъ прѣдатели Д. Поповъ, Десевъ и Р. Яневъ, тия именно личности, които като бѣ Каулбарсъ въ Варна, дойдохъ да поднесхъ своитъ вѣрноподанически чувства на царя и за което щѣхъ да бѣдѣтъ раскжани на парчета отъ многобройната тѣла, ако не бѣхъ избѣгали прѣвъ двороветъ и плетищата. 4) Н. Мирский твърди още, че ако не бѣхъ държалъ общия (учил.) интересъ по горѣ отъ „стани ти, да сѣднѣ азъ“, той билъ нѣмалъ възможность да прѣмѣри силитъ и патриотизма си съ Байчевци, Луковци, Меразчиевци и Желтовци. Трѣба да бѣде човѣкъ тепегѣозъ като Н. Мирский да си позволи чрѣвъ печата да говори за сѣбѣ и патриотизмъ, когато въ дѣйствителность той въ съгласие на 4—5 отцѣпници при всичкитъ избори употребилъ всичкитъ си сили и даже, за голѣмъ позоръ и скандалъ на националния ни прѣстижъ, цѣлувахъ skutovetъ на самозванциа грѣцкии владика въ г. Варна само и само да бѣдѣтъ избрани за кметове и училищни каснери, бидохъ най-позорно парализирани. 5) А какъвъ патриотъ и либералъ е, най-краснорѣчиво доказватъ: а) суммата, отпущената отъ градскитъ стѣйтъ и Министерството за поддържане на училищата ни, която топли касата му прѣвъ цѣлата година за посрѣщане на търговескитъ му нужди, а пъкъ когато учителитъ поискатъ пари, казва, че не ги е имеглилъ, а имъ се

заплаща пакъ, когато събере нуждната сума и б) прикачването епитети и черна душа, прѣдатель и пр., на всѣкого едного, който не отива да пие пилнитъ въ дюкенчето му, за да може да му ликвидира всѣкий чиновникъ и учителъ жалованието си, както правятъ господа патриотъ и либерали, като него *propregen* engeui протежета Ангеловъ, Н. Живковъ, Владигеровъ и градския докторъ Стефановъ, който съ телефонъ лѣкува болнитъ, а посѣщава отъ дюкенчето. И най-сѣтитъ казватъ, че не сѣ писали, както противъ никой чиновникъ, а така сѣщо противъ Управителя и мене. Азъ ще оставя на страна писмата, които сѣ писали въ София на известни лица, а ще покажъ само писмата имъ, които се намиратъ въ редакцията на в. „Свобода“, което вѣрвамъ нѣма да скрие и самата редакция.

Въ заключение ще кажемъ, че причинитъ, които ги накаралъ да зематъ такова направление сѣ:

1. Да парализиратъ народната партия, а да въстѣржествува партията на рублитъ подъ знамето на прѣдседателя на сѣда Кр. Мирский, който въ съпровождение съ гавазина на руския консулъ ходи да му се ангажира, че не само нѣма да земе участие въ митинга за възвръщанieto на княза Батемберга, но даже и въ всичкитъ си сили ще да въсприпятъства и при този постъ не за друго, а само да распрѣстия тия чиновници които съставляватъ силата на народната партия и които въ критическитъ минути на отечеството ни се борихъ най-самоотвържено.

II. Да избератъ за депутати хора, които на пълно да отговарятъ за постигание на горната цѣль.

III. Както вашитъ водители да уловятъ въ рѣцѣтъ си кметството за да бѣ по безконтролно да се располагатъ съ градскитъ приходи и

IV. Да уловятъ въ рѣцѣтъ си училищното настоятелство за да могатъ отъ една страна да распрѣстнатъ добритъ ни учители, като ги замѣстятъ съ всевъзможни деморализирани Георговци и да търгуватъ съ училищната сума.

София, 31 Октомври 1887 год.

Съ почитание:

А. Байчевъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Отъ Агенция Хавасъ.

БЕРЛИНЪ 6, Ноември. Императора и императрицата руски пристигнахъ въ 11 часа тази сутрина. Приеманieto станъ на гарата съгласно опрѣдѣлената программа.

БЕРЛИНЪ с. д. Царьтъ слѣзе въ Русското посолство, гдѣто биде приетъ отъ императора, който останъ 45 минути съ него. Като се върна въ палата, императоръ Вилхелмъ прие визитата на царя.

БЕРЛИНЪ, 6 Ноември. Руската императрица, придружена отъ всичкитъ си дѣти, направи една дълга визита на импер. Вилхелма.

Князь Бисмаркъ отишълъ въ три часа и половина въ Руското посолство, да направи визита на царя.

Канцлера най-послѣ приелъ визитата на адютанта на царя. генералъ Червинъ. БЕРЛИНЪ, с. д. На обѣда гала, който бѣше даденъ вечерта въ палата, императоръ Вилхелмъ, сѣднѣлъ между царя и императрицата руски, имъ поднесе единъ постъ.

Князътъ и княгинята Бисмаркъ, както и контъ Хербертъ Бисмаркъ, бѣхъ между поканинитъ.

Императора и императрицата руски напустихъ Берлинъ въ 9 часа и половина.

ПАРИСЪ 7 Ноември. Радикалитъ сѣ рѣшили да запитатъ днесъ правителството по работата Вилсонъ; нѣ министерството ще прѣдложи да се отложи разискванieto; вѣроятно е, че камарата ще приеме отлаганieto.

БЕРЛИНЪ, с. д. Князоветъ придружили до гарата царя и царицата, крѣпко ги поздравихъ въ 9 ч. 35 м. Всичкитъ присѣствующи въ Берлинъ генерали бѣхъ дошли да поздравятъ Тѣхни Величества.